

[Aksel Larsen.]

de forskellige Kriselove for de arbejdsløse er ganske overflødige. Jeg tror nok, at Socialministeren af de arbejdsløse — og for øvrigt ogsaa af Vælgerforeningernes egne Medlemmer — vil blive gjort bekendt med, at Socialreformen aldeles ikke har virket til Arbejdernes Tilfredshed. Jeg ved, at det er saadan, at de Arbejdere, som troede paa den socialdemokratiske Presses Lovprisning af Socialreformen, nu i Dag gnider Øjnene og fører en forbitret Kamp mod de sociale Udvalg ude i Kommunerne, er utilfredse med Socialreformens Resultater og forlanger gennemført en ordentlig Kriselovgivning for de arbejdsløse.

Regeringen har paa et enkelt Punkt gjort noget, som den paastaar er et heldbringende Initiativ med Hensyn til Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden: den har bekendt sig til Arbejdstjenestens Princip og har gennemført en dertil indrettet Lov, som har faaet fuld Billigelse af det ærede Medlem Hr. Bindslev. Og skal man tro det ærede Medlem Hr. Hans Niensens Ordførertale her i Gaar, saa vil man jo ganske anderledes konsekvent og efter de bedste tyske og franske Metoder skride videre frem i denne Retning med en gennemført Militarisering af hele den danske Arbejderungdom.

Vi savner fra Regeringen stadig væk Svar paa, hvad den vil gøre for de arbejdsløse, der glider ud af Kasserne, enten fordi de ikke kan betale Kontingentet, eller fordi de overhovedet ingen Understøttelse faar. Vi savner stadig fra Regeringen Svar paa, hvad den vil gøre for de uorganiserede arbejdsløse, for hvem de sociale Udvalg og Tvangsarbejdsanstalterne ikke kan antages at være tilstrækkeligt. Og vi savner Svar paa, hvad Regeringen vil gøre for at hjælpe paa Arbejdsløshedskassernes finansielle Situation, hvor Bunden er slaaet ud af dem, disse Kasser, som, saa længe det gaar, fortsætter Laanepolitikken, men for hvis Vedkommende man i Dag med stor Sikkerhed kan forudse det Tidspunkt, da Kontingentforhøjelserne og Masseslettelserne for Alvor sætter ind.

I den Forbindelse vil jeg gerne efterlyse hos Socialministeren den Opgørelse, han saa tit har lovet mig, over, hvordan Arbejdsløshedskassernes økonomiske Situation er. Hidtil har han hver Gang undskyldt sig med, at han ikke har haft Tid til at faa det gjort op; nu er der jo gaaet et Par Uger igen, og jeg haaber snart, han maa have haft den fornødne Tid, saa han er i Stand til at give det Svar, han har lovet.

Arbejdsløshedspolitikken — hvis man

kan bruge det Udtryk — har været parret med en bestemt fagpolitisk Politik fra Regeringens Side. Man har, dels gennem Arbejdsløshedskasserne, dels paa andre Maader, knyttet Fagforeningerne stadig fastere og fastere til det kapitalistiske Statssystem, umyndiggjort Medlemmerne, forbudt Strejker og faglige Aktioner, har overhovedet søgt ved Hjælp af Arbejdsløshedslov, Lov om den faste Voldgiftsret, Forligsmændsystem, Tugthuslov og Lov om Forbud mod Arbejdsstandsning og Forlængelse af Overenskomst at give Fagforeningerne og Fagforeningernes Medlemmer juridiske Haandjern paa, saaledes at deres Arbejdsforhold og deres Arbejdslønninger i Fremtiden bliver et rent Statsanliggende, som de selv ingen Ret har til at blande sig i.

Det er ret interessant, at denne Politik i den Grad gennemføres af den socialdemokratiske Regering i Danmark, eftersom Socialdemokratiet jo havde en ikke ringe Delegation paa den internationale Konference i Paris, hvor man ogsaa beskæftigede sig med disse Spørgsmaal, og hvor man vedtog en alenlang Resolution om alt muligt, i hvilken man ogsaa omtalte Fagforeningernes Stilling i de saakaldte demokratiske Lande.

Jeg vil gerne med Formandens Tilladelse oplæse et lille Citat af den paagældende Resolution, som adskillige af de her i Salen værende ærede socialdemokratiske Medlemmer har stemt for i Paris. Der siges bl. a.:

„De nye Former for statskontrolleret og organiseret Erhvervsliv kan blive til Overgangsformer mellem Kapitalisme og Socialisme, hvis Staten beherskes af Arbejderne og Bønderne, og hvis Statens Magt over Samfundet finder sin Modvægt i den arbejdende Klasses frie Organisationer. . . . I de Lande, hvor Demokratiet stadig bestaar, maa Arbejderklassen under Anvendelse af hele sin Kraft forsvare Individernes og Folkets Frihedsret samt den almindelige Valgrets Herredømme og Frihed for Fagforeningerne.“

Ja, den Slags Resolutioner rejser man til Paris og stemmer for, offentliggør dem som Kronik i den socialdemokratiske Presse, tier ellers stille med dem, og her i Tinget stemmer man for Love, som netop gør Fagforeningerne ufrie, som knytter dem fast til den kapitalistiske Stat og berører Arbejderne deres Aktionsfrihed, samtidig med at man sætter hele Statens juridiske og politimæssige Apparat ind for at sikre Arbejdsløshedsfreden, for at sikre Arbejdsgivernes